

Tabori na Slovenskem

Slovenci smo bili vse od naselitve na tem etičnem območju, kjer živi slovenski narod še danes, združeni vsi v eni državi le v Karantaniji. Ta tvorba je obstajala okoli tristo let in propade, ko se je knez Borut primoran podrediti Bavarcem v zameno za obrambo Karantanije. S tem dogodkom se začne podrejenost Slovanov z nadoblastjo Germanov. To obdobje je trajalo več kot tisočletje, v katerem so se naši predniki poskušali osamosvojiti, a so bili pri tem precej neuspešni. Narodna zavest se je začela prebujati šele v času razsvetljenstva, ko so slovenski izobraženci prišli do ideje o zedinjeni Sloveniji. Vendar pa še ni prišel pravi čas za take podvige, saj je bila Avstrijska oblast nemilostna z političnimi nasprotniki in ni pustila uresničevanje takih idej, predvsem v obdobju Metternichovega absolutizma.

Jeseni leta 1867 so na dunajskem državnem zboru potekale vroče razprave o temeljnih pravicah državljanov med katerimi so: enakost državljanov pred zakoni, osebna svoboda, nedotakljivost lastnine, pravica do združevanja, zbiranja in oblikovanja peticij, svoboda govora, verska svoboda, itd. Decembrska ustava je bila sprejeta še istega leta, v kateri so bile navede pravice državljanov prvič v zgodovini avstrijske monarhije. Slovenci so nemudoma zgrabili priložnost in so kmalu organizirali prvi tabor v Ljutomeru, ki je bil 9. avgusta 1868. Tabor je bil neke vrste zborovanja na prostem s tematiko političnega problema. Prvi so tabore organizirali Čehi po katerih so se na pobudo Levstika tudi Slovenci odločili za tabore. Taborov so se udeleževali vsi družbeni sloji, ki so poslušali govore izobražencev in vplivnežev. Voditelji taborov so od države zahtevali, da je uradni jezik izključno slovenski jezik na Slovenskem in da se morajo vsi uradniki na tem območju naučiti slovenskega jezika ali pa naj zapustijo službo, da mora biti slovenščina učni jezik v šolah in šole v slovenski lasti, da morajo v cerkvi pridigati v maternem jeziku in osnovna zahteva po združitvi vseh Slovencev v zedinjeno Slovenijo,...

Motivov je verjetno več, ki utemeljujejo izbiro Ljutomera za kraj prvega tabora. To območje je bilo stičišče različnih narodnosti. Slovenci so bili tukaj pod velikimi pritiski germanizacije in madžarizacije. Z uvedbo dualizma, se je položaj Slovence še poslabšal, ker se je prekmursko ozemlje priključilo Ogrski, ostali del slovenskega ozemlja pa je ostalo pod avstrijsko oblastjo. Predvsem srednji sloj prebivalstva se je odločil za organizacijo političnih zborovanj. V okolici Ljutomera sta delovala odvetnik dr. Jakob Ploj in njegov koncipient dr. Valentin Zarnik, ki se nista zavzemala le za krajevne interese, ampak tudi za narodno blaginjo. Poleg njiju so številne pobude za razpravo dali vidnejši mladoslovenci (J. Voršnjak, J. Jurčič, M. Prelog). Na prvem taboru se je zbralo več tisoč ljudi iz vseh slovenskih pokrajin. Povezovanje Slovenije z evropskimi državami nam omogoča hitrejši gospodarski razvoj večjo povezanost med evropskimi narodi. Zamejski Slovenci v Italiji, Avstriji in na Madžarskem niso več ločeni od Slovenije z državno mejo. Po drugi strani pa je EU velika utopija za obstoj slovenskega naroda, ker kupujejo našo zemljo bogati Evropejci, ki ne znajo ceniti slovenske naravne dediščine in preveč skazijo kulturno podobo pokrajine z modernimi naselji. Evropski poslanci razpravljajo o zakonu, ki bo urejal pretok ljudi znotraj unije, saj si veliko mladih želi študirati v tujini, kjer bi se izpopolnili v tujem jeziku in si morda našli boljše zaposlitev kot doma. Beg možganov v tujino nam znižuje gospodarski razvoj pri nas, zaradi manjšega števila inovacij, ki bi pripomogle k večjemu številu uspešnih slovenskih podjetij.

Slovenska oblast premalo skrbi za naše sonarodnjake v zamejstvu, ki jih ni malo, saj smo v preteklosti izgubili, kar precejšen del ozemlja, ki ga poseljujemo Slovenci. Če ne bomo kakorkoli pomagali slovenskim zamejcem, bodo pod silo tuje države klonili in se asimilirali s tamkajšnjimi prebivalci. Zgodovine ne moremo spremeniti, zato se moramo uzreti v prihodnost, da bomo delali za dobrobit našega naroda, za naš obstoj na sončni strani Alp. Bodimo samozavestni in si izbijmo iz glav našo majhnost. Čeprav nismo številčno veliki, pokažimo da smo lahko veliki po dejanjih. Bodimo vztrajni pri zahtevah, da nas bodo večji narodi upoštevali pri skupnih odločitvah. Zakaj bi nepremišljeno izvajali navodila tujcev in bi bili poslušni kakor ovčice, če pa smo vsi enakopravni. Držimo se teh načel, ker to je edina formula za obstoj našega naroda v širnem svetu.

Viri in Literatura:

Slovenska kronika XIX.stoletja (1961-1983)

<http://www.google.com/>

<http://sl.wikipedia.org/>